

NR. 1-1993-KR 35,-

jazz nytt

bugge

Wesseltoft

rowland greenberg

veslefrekke

– Om jeg har begynt å skrive? Har i hvert fall opplegget klart, og en masse idéer. Det blir en lang komposisjon på omlag en time, og noen kortere låter. Besetningen er også klar. Bandet kommer til å bestå av Terje Rypdal, Jon Christensen, Bjørn Kjellemyr, Nils Petter Molvær, trommeslageren Rune Arnesen og meg.

Den ne toner

Bugge

esseltroft i samtale med Ottar Skagen

Fotografi: C. F. Wesenberg

Jens Christian «Bugge» Wesseltoft som i fjor sommer ble hyret til å skrive bestillingsverket til Vossa Jazz 1993, låter rimelig fattet to og en halv måned før han skal på scenen i Voss kino og vise hva han står for som komponist og arrangør. Han er imidlertid fullt klar over hva det innebærer å forberede en hel konsert og at han vil få stor oppmerksomhet rettet mot seg når palmelørdagen opprinner. Vi snakker tross alt om et tradisjonsrikt arrangement i den norske jazzfestival-syklusen. Og:

– Det blir jo liksom debuten min som komponist, dette.

Om Bugge Wesseltoft er et relativt ubeskrevet blad som komponist – i hvert fall for et større publikum – er han det ikke som musiker. Hans synth-klanger og pianistiske bidrag har vært notert på pluss-siden etter mang en konsert med mangt et band. Det har i blant virket som om han var med overalt. Men det kunne Wesseltoft ikke forstå da Jazznytt tok en prat med ham under fjorårets Moldefestival.

– Vi har begynt å få jobber ute i Europa. Arne ringer og sender faxer og CD'er og står på. Det er veldig allright, det er sånn det må gjøres. Smart å prøve å komme seg ut litt.

Kvartetten med Bjørn Kjellemyr som hovedperson var på turné i regi av Den Norske Jazzscenen i fjor høst, og høstet fine kritikker for sin harde og effektive jobbing i grenselandet mellom rock og moderne

– Jeg har da ikke *så* mye på gang. Spiller i gruppa Talisman med Arne Frang, Sveinung Hovensjø, Ole Hamre, Celio de Carvalho og Miki N'Doye, og i et band som består av Bjørn Kjellemyr, Nils Petter Molvær og Audun Kleive ved siden av meg selv. Og så er det et prosjekt med Tore Brunborg, Jon Christensen og Anders Jormin. Vi har vært i studio og lagd en tape, men ikke fått noen avtale med noe plateselskap ennå.

Talisman har kommet ut med en CD på Odin, og Wesseltoft kan fortelle at bandet skal spille inn en til i løpet av vinteren 1993.

jazz. – Jo, det har vært veldig bra respons på det bandet, kommenterer Bugge. – Men så er det tøff musikk også! Bjørn skriver det meste av materialet, og han skriver fint. Rypdal-musikk uten gitar!

– *Bandet med Brunborg, Christensen og Jormin høres spennende ut, det òg?*

– Javisst, javisst, fantastisk. Å få jobbe med folk som Jon Christensen... Jeg har jo ikke så veldig mye bakgrunn akkurat som jazzmusiker, og lærer hele tida. Du skjønner hvor mye du ikke skjønner ennå.

Wesseltoft går også svanger med en idé om å starte sitt eget band. – Det blir en kvartett med en saksofonist, to trommeslagere og meg. Vidar Johansen og Rune Arnesen, som er veldig hot om dagen, med på en masse greier innafor rock 'n roll, er klare. Jeg mangler bare den andre trommeslageren.

Gleder meg til å komme i gang med det. Jeg skriver mye, lager låter hele tida som jeg aldri får brukt.

I Molde i fjor regnet Bugge med å få dette bandet i gang i løpet av høsten, men forespørselen fra Vossajazz-ledelsen har ført til at prosjektet er blitt utsatt.

– Du fikk en flyging start i det norske jazzmiljøet som deltaker på et par spektakulære prosjekter ledet av Arild Andersen og Jan Garbarek, men musiker-karrieren din strekker seg vel lenger tilbake i tid?

– Joda. Jeg flytta fra Skien inn til Oslo i 85. Da hadde jeg spilt for meg sjøl i mange år, og i lokale rockeband en stund. Jeg vokste opp i punketida, var ung da The Aller Værste hadde sin storhetstid; det var sånn musikk vi spilte også. På plass i Oslo – jeg flytta inn hos faren min, Erik Wesseltoft – spilte jeg et år i danseband, Torry Enghs.

– ?!

– Torry Enghs, ja. Mange kjente folk har vært innom der. Sveinung, Geir Wentzel, tror jeg. Jeg lærte en hel del, man lærer jo av alt man gjør, og syntes jeg hadde en fin tid. Vi var veldig gode

kamerater – var vel nærmest et band som ble headhunta inn i Torry Enghs, så vi var skikkelig sammensveisa i utgangspunktet. Men det ble jo litt tråkig etterhvert også. Det holdt med ett år.

– Og så?

– Dollie de Luxe! Jeg spilte med dem i fire år, fra 85 til 89. Var med på Which Witch helt fram til satsinga på London begynte. Ellers var jeg med i et pop-rockband, men det ble bare en tre-fire spillejobber i løpet av to år og aldri noen platekontrakt, selv om det faktisk var et veldig allright band og vi prøvde så godt vi kunne. Og så jobba jeg straight, på Aker brygge mens de bygget der og på fabrikk og sånn. Holdt på med det helt fram til 88.

Bugge Wesseltoft har ingen konservatorie- eller musikkole-bakgrunn. Han spilte i korps, men er ut over det helt selvlært.

– *Har du opplevd det som et problem i studio og etterhvert som du har begynt å skrive og arrangere låter?*

– I studio behøver du ikke være god til å lese musikk, der får du aldri blekker. Du får gjerne høre ei låt på kassett, og utdelt et akkordskjema. Resten får du finne ut av selv. Men på TV-gigs, og i teater- og revy-sammenhenger, er det annerledes. Jeg har da også lært meg noter. Umulig å klare seg som musiker om du ikke kan dét. Jeg er ikke god nok ennå, men det går. Om jeg fikk i oppdrag å

skrive ut noe for storband eller symfoniorkester, ville jeg klart det. Men jeg ville selvfølgelig brukt fem ganger så lang tid på det som skolerte folk.

Bugge innrømmer at det var tøft plutselig å befinne seg i selskap med folk som Arild Andersen og Jan Garbarek, men understreker at han bare var hjelpemann på de prosjektene, med liggende klanger som sitt ansvarsområde og noter å forholde seg til hele veien.

Hvorfor fikk han de jobbene? Han kan ikke se at han hadde bygd opp noen nisje for seg selv i det norske tangentinstrumentalist-miljøet. Det er fortsatt ikke så spesielt, det han driver med, mener han. – Men noen må vel ha nevnt for Arild og Jan at jeg kunne noe på keyboards...

Bugge Wesseltoft er mest kjent som synth-traktør, men han spilte flygel i Jens Wendelboes storband i Molde i fjor. – Da jeg var liten spilte jeg bare piano. Men så fikk jeg orgel, og siden jeg for 10 år siden kjøpte meg synthesizer og el-piano, har jeg jobba mest med sånne instrumenter. Er fascinert av sounds og effekter, av grenselandet mellom kontentum og musikk. Men det er piano jeg spiller på hjemme i stua. Blir bare tull å sitte for seg sjøl og lage lyder!

– *Er det mulig å konsentrere seg om elektroniske instrumenter, og delta i utstyrsracet – og ha et personlig uttrykk?*

– Vel, jeg har hatt en masse forskjellige greier opp gjennom åra, men den synthen jeg bruker mest i dag, fungerer etter de samme grunnprinsippene som DX7'en jeg kjøpte i 83, og jeg har brukt mange av de samme lydene hele veien, de er liksom blitt mine lyder.

Det er forøvrig ikke noe skarpt skille mellom akustiske og elektroniske instrumenter. – Jeg arbeider mye med sampla sekvenser av akustisk musikk. Kan for eksempel spille noe på en ballafon, et marimba-aktig instrument som jeg har hjemme, og sample en bit av det. Og de lydene forblir jo akustiske lyder. Det er ikke noe mer programmert ved en sampla ballafon-lyd enn ved et båndopptak av en menneskestemme. Derfor kan det bli en ganske akustisk feeling ut av det, selv om du bare har elektroniske instrumenter med deg på scenen.

De som bare hadde hørt Bugge som musikalsk fargelegger, fikk seg en overraskelse i Molde i fjor. På de mer bop-pregete låtene spilte han straight klaverjazz som om han ikke skulle ha gjort annet.

– Jeg måtte lære meg å kompe vokalistler på standard-låter da jeg begynte å få revy- og teaterjobber. Og jeg liker det. Har sans for å jobbe med mange forskjellige ting. I det siste har jeg sittet mye hjemme og øvd stride-piano. Ikke med tanke på noen gang å bli stride-pianist, men fordi det er gøy å sjekke ut ting og allright å kunne litt om mye.

– *Hvem er dine læremestre uti stridepiano-stilen?*

– Husker ikke. Eldre jazzpianister. Men det er mye av den stilen hos folk som Ray Charles og Dr. John også.

– *Er Jens Wendelboes musikk som du spilte i Molde, også din musikk?*

– Den er sjov på mange måter, og jævlige utfordrende å spille. Og jeg er glad i Jens. Han var blant de første som ga meg jobber da

jeg drev og skulle etablere meg som frilansmusiker i Oslo. Men helt min musikk er den ikke. Du gir bort så unødvendig mye drag. Effekten kan bli den motsatte av den du er ute etter. Overkill. Man må holde igjen litt av og til òg, få inn litt ro og fred. Hvis du elsker altfor hardt, skjærer det seg, ikke sant?

– *Hva hører du på når du hører musikk?*

– Mest på eldre musikk, 60-tallsjazz. Coltrane og Miles. Bill Evans. Men også Ray Charles og Jimmy Smith.

– *Skjer det noe i rock'n roll om dagen?*

– Aner ikke.

– *Du følger ikke så nøye med?*

– Nei, jeg gjør ikke det. Av og til hører man jo ei låt på MTV som er litt alright, men det er sjelden.

– *Mike Mainieri mener at rap er 90-års bop...?*

– Jaså? Jeg har ingen kommentarer til det. Veit ikke nok til å kunne se sånne likheter, selv om de skulle være der. Men jeg kan for min del ikke tenke meg å sitte og høre gjennom en hel plate med rap hjemme i stua mi. Da spiller jeg heller Coltrane. Jeg kjøpte nettopp den aller siste plata Coltrane laget, sier Bugge

Wesseltoft og blir ivrig. – Fikk den anbefalt av Jon Christensen. Bare Coltrane og en trommeslager, Rashied Ali. Den er forjævlig bra. Musikken bare flyter av sted og bygger seg opp og blir sterkere og sterkere. Det er dét jeg digger med jazz, at musikerne gir seg tid til å utvikle ting. Det er motsatsen til pop-konseptet, som dreier seg om timing og innstramming. Innafor en ramme på to og et halvt minutt skal du få plass til en hip intro, en super åtte takters gitarsolo, et refreng som sitter med en gang... Coltrane og Rashied Ali må du høre på i kanskje 15–20 minutter før du finner roen og begynner å forstå, tida spiller liksom ikke noen rolle for dem. Sånt er viktig å få med seg i dag, tror jeg, når allting er så stramt tima.

– *Hva driver du med om ti år?*

– Spiller. Jeg håper jo at jeg en dag skal klare å samle alle trådene i den ene tonen som slår alle mennesker til jorda. Aarrgghh!!!

– *Du er blant dem som får det til å løpe rundt som musiker?*

– Ja, og jeg er så heldig å få lov til å være meg selv og spille musikk som jeg liker, og kan komme meg videre på, også. Det er langt igjen, men jeg blir bedre. ★